

Лино Алдани

Космически карнавал

В кабината на космическия кораб беше много горещо. И тримата, Рулк, Дзинон и Командира, изпитваха необикновено нервно напрежение. Тихото равномерно бръмчене на приборите само усилваше тази нервност.

– Отпусни лоста! – заповяда Командира на Дзинон. – По-бързо, по-бързо де!

Но Дзинон го побиваха ситни тръпки и той по никакъв начин не успяваше да хване лоста с непослушната си ръка.

Командира го отблъсна и сам седна зад пулта за управление. Той сграбчи лоста и го дръпна рязко. Всичко си остана както преди, сякаш нищо не се беше случило. Само в кабината стана малко по-прохладно.

Но чувството за тревога не напускаше Командира.

– Включи екрана! – заповяда той на Дзинон.

Дзинон натисна едно копче и сферичният екран, който плаваше в центъра на кабината, се освети ярко.

– Експериментът успя! – възкликна радостно Командира. – Ние сме навлезли в Паралелното пространство. Учените не са сгрешили.

– Значи може да се връщаме? – попита плахо Рулк.

– Ти да не си полудял? – извика Командира. – Та пред нас беше поставена не една, а две задачи. Досега ние само установихме, че бордовото хиперразмерно устройство може да ни изведе в Паралелното пространство. Но остава втората задача – да се направи предварително изследване на планетите от Слънчевата система, без да кацаме на тях. Щом изпълним това, ще можем да се върнем със спокойна съвест.

Командира провери внимателно пулта за управление и даде на Дзинон нова заповед:

– Посока – най-близката до нас планета. Включи хиперпропулсионния двигател!

Маската лежеше върху масата и като че ли се подсмиваше ехидно. Уви, тя самата не можеше да бъде наречена сполучлива. Даже децата от детската градина не биха я намерили занимателна.

Стефано удари с досада юмрук по налепените парчета папие-маше. След това се надигна тежко, зави му се свят, а очите му просто се слепваха от умора.

Погледна часовника, приближаваше полунощ. Баща му и майка му отдавна спят. А той все още се мъчи над непослушните парчета папие-маше. Той, първият ученик в класа. Учителите казват, че е надарен с

живо въображение и душа на артист, но на – никак не му се удава да направи интересна маска. Впрочем в неговото родно градче Певе Лунга никой по-добре от него не прави фигури от глина и восък.

Не, той е длъжен, той просто е задължен да измисли съвършено не-обикновена маска, и то такава, че в нея да има и реалност, и изобретателност, и фантазия. Иначе няма да получи първата награда. А той така мечтае за нея!

Преди три дни директорът го извика с още шестима много добри ученици и им възложи да отстояват честта на училището на карнавала на маските.

В Певе Лунга това е един от най-любимите празници, на които гражданите и жителите от близките селища се стичат на тълпи. В него участвуват художници, занаятчии, ученици, студенти – всеки, който има способността да вае и рисува и, разбира се, комуто не липсва вдъхновение.

И учителите, и другарите уверяваха Стефано, че бог не го е лишил нито от едното, нито от другото. Защо тогава през тази нощ той не изпитва ни най-малко вдъхновение, нито пък му идва на ум нещо остроумно, ярко? Стефано съвсем се отчая.

Часовникът в къщата удари дванадесет. Ударите на църковната камбана отекнаха като ехо.

Стефано вдигна очи и изведнаж видя в мастилената тъмнина на прозореца глава на сова, огромна глава на тази нощна птица.

Стефано скочи.

– О господи! – промърмори той, търкайки трескаво очи. – Изглежда, от умора вече имам халюцинации.

И изведнаж му хрумна нещо. Той радостно шракна с пръсти. Има ли значение дали наистина е видял сова или птицата само му се е привидяла – важното е, че той сега знае каква маска да направи.

Отново с удвоена енергия той се зае за работа. Направи основата от папие-маше, придаде ѝ форма на глава на сова и грижливо я подлепи. След това започна да рови из шкафа и да търси каквито и да е, но истински пера. Обаче не намери нищо подходящо.

Изведнъж у него се върна цялата предишна изобретателност. Той се промъкна в кабинета на баща си и скоро се върна оттам с препариран фазан. Този ловджийски трофей беше гордостта на баща му. Стефано боязливо погледна препарираната птица, като че тя беше жива. Поглади ласкаво фазана по шията, а след това изкуба перата му до едно.

Перата бяха дълги, меки и много красиви. За Стефано не беше

особено трудно да ги залепи към основата от папие-машето. Под умелите му пръсти се раждаше удивителна полуреална, полуфантастична птица. Особено сполучлив стана клонът. Стефано успя да му придаде всичките цветове и отсенки на клоната на живия фазан. Оставаше само да му се направят светещи очи, но Стефано и сега не се стъписа.

Той намери две мънички кръгли огледалца. Те отразяваха светлина и трябваше да направят на зрителите особено силно впечатление. Проби в клоната две малки дупчици, за да може, когато надене маската на главата си, уж да вижда всичко, което става наоколо.

Стефано отри с ръкав потта от челото, си. Изглежда, маската стана чудесна. Той я гледаше, предвкушвайки своя утрешен триумф на Главния площад, където обикновено ставаше карнавалът.

Тъмните криволичещи улички на Певе Лунга се сториха на Дзинон по-страшни и по-загадъчни от който и да е лабиринт. Но той вече беше успял да види много и да добие ясна представа за тази планета. Предпазливо, с безшумни скокове, Дзинон се добра до покрайнините на сящото градче и се понесе по стръмния склон към магнитната лодка, която беше скрил в гъсталациите от акация. Влезе бързо в нея и включи двигателя. Лодката се издигна нагоре по елипсоидална крива. Но в непрогледната тъмнина Дзинон не забеляза високоволтовия електропровод и като прелиташе покрай високия стоманен стълб, лодката засегна изолаторите.

На пулта за управление припламнаха за миг светлинки. Дзинон усети невероятна горещина по тялото си и удар с чудовищна сила.

Всичко премина безшумно и мълниеносно. Лодката заедно с Дзинон се дезинтегрира и се разпадна на милиарди невидими частици. В този момент на борда на космическия кораб Рулк свали шлема с наушниците.

– Командире! – викна той ужасен. – Потокът магнитни вълни прекъсна!

Те не можеха да оставят Дзинон на произвола на съдбата, но и да се приземяват им беше най-строго забранено.

– Планетата завърши почти пълния си период на въртене. Дзинон отдавна трябваше да се върне на борда на кораба – замислено рече Командира.

– Но ние не можем да се завърнем без него – отговори Рулк.

– Не говори глупости, Рулк. Ще отлетим, и то незабавно.

– Без Дзинон?! Може да му се е повредил двигателят и едновременно предавателят да е излязъл от строя. И може би не е могъл да се свърже с нас. Разрешавате ли ми да отида да го търся?!

– Не говори глупости, Рулк – повтори Командира. – За нещастие ние не можем да спасим Дзинон. Планетата се оказа обитаема, а Дзинон лекомислено не е взел даже колана-невидимка. Навярно са го хванали жителите на тази планета.

– Тръгвам да търся Дзинон – не се предаваше Рулк.

– Та ти си се побъркал!

Но Рулк упорито държеше на своето. Командира се замисли, след това уморено махна с ръка.

Рулк се спусна по стълбичката долу, където се намираще спасителната лодка.

В центъра на площада беше издигнат триметров подиум. Край дългата маса заседаваха членовете на журито. Маските излизаха една след друга на подиума. След като постояваха няколко минути пред журито, те се спускаха по стълбичката и се смесваха с тълпата, изпълнила площада.

От балконите и прозорците се диплеха ярки знамена. Почукването на кастанетите се смесваше с мелодичните звуци на китари и мандолини. Но щом поредната маска се изкачваше на подиума, екваше викът на стотиците одобряващи или неодобряващи гласове. Те заглушаваха всички звуци.

Стефано завоюва първата награда. Журито единодушно го призна за победител. И наистина неговата маска беше връх на изобретателност и майсторство. Тълпата го аплодира бурно.

Тогава Стефано свали своята маска от пера и я сложи на масата, за да могат всички да ѝ се любуват до края на карнавала.

Останалите маски започнаха да танцуват на площада. Огромни глави от папие-маше се люлееха и притреперваха причудливо в такт с музиката. Този чуден танц на маските продължи цяла нощ.

В това време Командира, останал съвсем сам, изпадна в отчаяние, което съвсем рядко се сменяше от плаха надежда. Минало бе немалко време, а Рулк все още не се връщаше.

Но ето че на екрана на радара замига светеща точка: спасителната лодка се връщаше на орбитата на космическия кораб. Най-после на

вратичката на херметическия сектор се показа Рулк.

– Но къде е Дзинон? – прохриптя Командира.

Рулк се опря уморено о стената.

– Той вече не е жив – с прекъсващ глас отвърна Рулк. – Тези безжалостни убийци са му изболи очите.

– Ти с ума си ли си, Рулк? Това не може да бъде!

– Уви, истина е, Командире. Самият аз видях отсечената глава на Дзинон. Вместо очи са му поставили два кръгли светещи камъка. Бедният Дзинон! – Рулк изхлипа. – Отсечената му глава лежеше върху груб примитивен олтар, а наоколо невъобразимо чудовищни същества се мятаха в изстъпление в някакъв неизвестен ритуален танц!

КРАЙ

© Лино Алдани
© Мария Николова, превод от италиански

Lino Aldani
Carnevale cosmico

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/554>]